

WESTERNPAARD IN DE SPOTLIGHT:

Maceo

Katinka van den Steen begon rond haar 12de jaar met paardrijden (inmiddels 34 jaar geleden). In die tijd was het western rijden nog niet bekend dus reed ze "gewoon" Engels. Zo'n 3 jaar geleden heeft ze het western rijden ontdekt. Bij Katinka op stal staat iemand die western rijdt en zelf paint horses heeft. De manier van rijden sprak haar ontzettend aan. "Hij heeft me toen omschoold naar het western rijden op 1 van zijn paarden. Het had wel tijd nodig om om te schakelen van Engels naar western. Alleen de commando's al: voorheen riep ik hoo als ik wou dat het paard wat rustiger ging lopen. Wanneer je ho roept op een goed geschoold western paard dan staat hij direct stil. Even wennen dus want dat geeft soms vervelende situaties," verteld Katinka.

Na zo'n half jaar ging ze met haar man op zoek naar een eigen quarter of paint. Na enige paarden gezien te hebben werd Katinka op slag verliefd op de 6-jarige (solid bred) paint hengst Silly's Warrior. "Wat een uitstraling had dat paard. Echt zo'n macho hengst met zijn lange manen. Als een blok viel ik voor hem". Ze liet hem klinisch keuren waarbij er 1 aanmerking was op de buigproef aan een achterbeen. Van dit betreffende been röntgenfoto's laten maken die door de dierenarts goedgekeurd werden. Dit gaf de doorslag en ze kochten het paard. Zijn roepnaam werd Maceo.

Katinka liet hem direct castreren, want ze heeft niet veel ervaring met hengsten en ze wil graag dat hij lekker samen met zijn soortgenoten in de wei kan lopen. Ongeveer een maand na zijn castratie begon Katinka rustig met longeren en vervolgens met rijden. Na zo'n 4 maanden viel het haar op dat hij in de linker wendingen niet goed op zijn linker voorbeen liep. Er werd een afspraak gemaakt bij de dierenarts. Echter één dag voordat ze met hem naar de kliniek zouden gaan, kwam hij met een achterbeen in het draad terecht. Hij was flink gewond en moest gehecht worden (10 hechtingen). Om de wond de kans te geven goed te genezen, werd het bezoek aan de kliniek ongeveer 6 weken uitgesteld. Toen we eindelijk bij de kliniek waren, waar

hij werd nagekeken, werd er spat in beide achterbenen geconstateerd. De dierenarts zag wel mogelijkheden om Maceo's situatie te verbeteren, daarom kreeg hij een infuus met Tildren en 6 weken aquatraining. Daarna moest Katinka het weer langzaam oppakken met hem, daarbij kreeg ze het advies 'rijdt zijn achterhand er goed onder'. "Ik merkte totaal geen verbetering, maar ja, je volgt het advies van de dierenarts op. Dat hij met zijn voorbeen niet goed liep zou met zijn spat te maken hebben".

Ondertussen was Katinka in de pen geklommen en had een brief gestuurd naar de dierenarts die hem destijds gekeurd had, want het bleek dat het keuringsrapport niet volledig ingevuld was. "De röntgenfoto's die deze dierenarts had gemaakt, stonden niet ingevuld op het keuringsrapport, maar had ik wel in mijn bezit! Ik heb deze foto's laten beoordelen door mijn eigen dierenarts en door een onafhankelijk veterinaire adviseur. Zij beiden constateerden spat in allebei de spronggewrichten op de foto's. Ik heb de keurende dierenarts toen aansprakelijk gesteld". De verkorte versie van dit verhaal: na ruim een jaar briefwisseling heeft de verzekeraar van de keurende dierenarts Katinka een schadevergoeding aangeboden die de kosten bij lange na niet dekten. Maar ja, het was beter dan niets en aangezien Maceo niet verzekerd was en ze geen rechtsbijstandverzekering had (lees: HAD) heeft ze deze vergoeding geaccepteerd.

Omdat Maceo niet verbeterde besloot Katinka weer een aantal maanden verder dat het zo niet verder kon en daarom ging ze opnieuw naar de kliniek voor verder onderzoek. "Er werd mij toen geadviseerd om een MRI of CT scan te laten maken, zodat je echt alles in beeld krijgt. De kliniek waar ik was kon dit niet en daarom ben ik zelf op zoek gegaan naar een geschikte kliniek en uiteindelijk naar Emmeloord gegaan voor een MRI scan zonder narcose. De schrik was groot toen bleek dat hij een dubbele blessure aan de diepe buigpees had die deels in de hoof zat en daarom op een "gewone" echo niet zichtbaar was". De blessure was dermate ernstig dat ze als "huiswerk" meekreeg om er eens goed over na te denken of ze hier wel verder mee wilde en kon gaan. "We vonden het echter geen optie om er niet verder mee gaan. Daarom zetten we Maceo in overleg met de dierenarts en hoefsmid op speciaal beslag met wiggen. Dit was geen succes dus de wiggen gingen er weer onderuit. We zetten hem apart op een stukje wei van 4 x 4 meter en hij mocht alleen aangepast bewegen". Iedere dag ging Katinka met hem wandelen en stond hij een half uur in de stapmolen. Dit ging zo'n maand goed, toen werd het springen en steigeren in plaats van wandelen en ze vreesde regelmatig een voorbeen op haar hoofd te krijgen. Het woord 'stapmolen' klopte ook niet meer en werd 'sprint- en bokmolen'. Het begon toch wel gevaarlijk te worden en Katinka besloot daarom zijn stukje van 4 x 4 meter langzaam uit te breiden naar 5 x 5, daarna naar 6 x 6 meter tot hij uiteindelijk een klein weiland had en zodoende wat meer kon bewegen en ze niet meer van

die gevaarlijke wandelingen hoefde te maken. "Hoewel dit redelijk ging, was zijn humeur nog steeds niet goed, hij bleef gefrustreerd en nukkig, daarom besloot ik na een klein half jaar (tegen het advies van de dierenarts in) dat het voor hem beter zou zijn als hij weer tussen een groep paarden in de wei zou lopen. Dit ging eigenlijk buitengewoon goed, zijn gedrag verbeterde en hij werd weer handelbaar, tot dat hij na 3 maanden weer kreupel uit de wei kwam". Een bezoek aan de kliniek bevestigde waar ze voor vreesde. De peesblessure was van een 2 naar een 4 gegaan. Hij is er weer erg slecht aan toe. Ze moeten weer helemaal van begin af aan beginnen en misschien komt het helemaal niet goed. "Eigenlijk mijn eigen schuld. Regelmatig stellen stalgenoten mij de vraag: wat ga je nu met hem doen? Zou je hem niet beter weg kunnen doen (lees: inslapen) of in een weiland kunnen "gooien" wat je een hoop geld bespaart? Maar geen van beide gaat gebeuren. Want hoewel deze ervaringen dure lessen voor mij zijn geweest en ik zal hier voorlopig nog de prijs voor moeten betalen, heb ik er veel van geleerd". Soms word Katinka zo moedeloos, ziet ze het niet meer zitten en wil het dan opgeven. "Ik heb wat tranen gelaten en je voelt je vaak ook schuldig naar je gezin toe. Zijn behandelingen hebben al zo ontzettend veel geld gekost. Geld waar je ook dingen voor je gezin van had kunnen doen (we hebben namelijk 2 kinderen). Mijn man staat gelukkig helemaal achter me. Zonder hem had ik dit allemaal niet gekund en gelukkig zijn er een aantal vrienden op stal waar ik van op aan kan. Als ze dit stuk lezen zullen ze zichzelf wel herkennen en daarom: Bedankt voor jullie hulp, aandacht en steun!"

Terwijl Katinka haar verhaal verteld komen alle gevoelens naar boven en hierbij ook weer de tranen. "Toch ben ik blij dat hij bij mij is, want wat was er anders met hem gebeurd?" De strekking van haar verhaal is: "Ondanks alles ben ik zo ontzettend gek op dit paard, dat ik alles voor hem over heb. Als ik hem zie word ik helemaal blij, hij maakt mijn dag goed als ik eens een wat mindere dag heb. MACEO IS MIJN DROOMPAARD !!!!!!"

Fotografie: www.acs-fotografie.com

